

עין משפט
נר מצוה
נה:

ר"ב א מ"י פ"ב מהל' שולח
לכות הטומאה הלכה ט:
רמב"א ב מ"י פ"ח מהל'
שבת הלכה ד:

רבינו גרשום

דרך היחיד. היינו מצר שבין
שורחיו כשהולך בו משה
לשדה; ודרך הרבים, היינו
מצר שבין שדרתו לשדות של
רבים; שביל, שביל ממש
אלא של יחיד קצר ושל
רבים רחב; הקבוע בימות
החמה ובימות הגשמים.
דבימות הגשמים מנועים
הריסת הרגל מן השדות
מסוס דרועין [א] ואותו
שביל דמפסיק דמונעין
לא חשיב אא"כ הוי
קבוע בימות החמה ובימות
הגשמים. קאמר מיהא

דפוס היחיד הדפוי שיש
בארץ ישראל הוא הוצאת
שומרון. ונני מסיקים
הנהגתו ונני פלנטה בקצרה
ביומם הנשנים שיהיה
ימות הנשנים ויבטן
ויבטן הנשנים מועין
היהם הנני ויהי כהיה
דיוקן פסם שומרון
פסם פסם דמורין פסמה
ואפיה כי אסם הנני
לקסמן ולק בעקעו ו
השומרון היה מעבר
לעמר ואסם הנני
יורד אסם נכחמן לקסמן
השומרון שבער הנני
אסם הנני ויהי פסם
השכ לשתת אל דלא
השכ לשתת אל היה השכ
רשיתו ובה אפס אפס
לשתת היה השכ אפס
לקסמן אפס הנני לשתת
שכמן הנני ויהי כהיה
לדוריה חיה בעצמיה
לשתת שומרון הנני
לשתת שומרון הנני
שכמן כיה ויהי אל שש
פסמן חיה חיה חיה חיה
הרבה ויהי חיה חיה חיה חיה
אל הנני חיה חיה חיה חיה
כמה ויהי חיה חיה חיה חיה
הכמה ויהי חיה חיה חיה חיה

(א) לסלירה ליל וליומי שני
דמועין חמט ביות הנשמים
לא חשי להפסיק אלא הי
קוט וס'.

בה:

דָּרָךְ היחיד ודרך הרבים. (א) בירושלמי פריך אמאי איזטערך
למתיי דרך הרבים דמיון דתנא דדרך היחיד מפסיק כ"ש
דרך הרבים ומתיי משום סיפא נקטינן דקמיין הכל מפסיק
לדורעם ואין מפסיק ללולתא אלא גדר כ"ו וקמ"ל דאפילו דרך
הרבים לא מפסיק ללילן ומפרש נמי
אמאי תנא שציל הרבים כיון דתנא
שציל היחיד מפסיק דמשום אילן
לא ח"ו למתייבין כיון לאשמועינן
דלפי" דרך הרבים לא מפסיק ללילן
כל שכן שציל הרבים אלא אמאי
לאשמועינן דשציל הרבים נמי צעין
שיהא קבוע צימות המהה וצימות
הגשמים והשחא איזטערך למתיי
כולהו שציל היחיד לאשמועינן דמפסיק
לדורעם אע"ג דגרעו מכולהו ודרך
הרבים אישודינן דלא מפסיק ללילן
ודרך היחיד לאשמועינן דלא צעין
קבוע ושציל הרבים אשמועינן דצעין
קבוע ואין להקשות דלא לימני שציל
הרבים ואנא דיענא דצעין קבוע
מדתנן דרך היחיד דאי לא צעין לא

ליתמי דרך יחידה אלל ליתמי שניל הרביס דהור רבונח טפי אל
 איספח אלל ליתמי דרך יחידה וואר דיענח דלל בעינין קבוע מדחני
 שניל הרביס ולל תנח דלל דרך יחידה דהור רבונח טפי דח אלל
 דמנח דחרייה לל הור דיענח הי מינייה ^(א) מפקסי טפי דרך
 יחידה רחב טפי ושניל הרביס בקעי דיי רביס: **רבי אהיער**
בבבאר. רכס"ס פירש פלגיני דרבי אלעזר חשיב ליה ספק ספקא
 ודוכנן ^(ב) אל חשבי ליה אלל ספקא אחת ורש"י פירש בפרק בתרל
 דע"ז ^(דף ע. וסז) דאחרי בשדה מלאה טומאה ופלגיני דר"א סבר
 אנשי לנילה אלל חדא ספקא כיין דליכא ספק מנע אלל ספק
 סבור טורח וריינו טעמח דטומאה פקטוס גמרינן אנשי וסוטה הי
 ספק מנע ולל ספק ביאה דודאי ^(ז) ונטהרה) וחסמיס מטמאין כיין
 דאין כאן אלל ספקא אחת וסוגיא דע"ז מוכחא כפרש"י דר"א
 ספקא פירו דספקא אחת דקאמח עובדא הור בנהרדעא ואמר
 שמואל חמורא שרי כמאן רכבי אלעזר דאמר ספק ביאה טורח

פ"י דמטעס רוב גנבי ישראל מינו לא מאינן למימר דשרא שמואל
גנבי ישראל דרעיס היו כדלמאן לעיל (דף מו.) תא אחי קר רמאי
ויומשי (ו) לה אשני הנח כיון דלכא דפתחי לשם ממונה הוא ליה
דמא עבד"א אומר לא געני ביון דרעי ע"י רח שיהי ק"נ לא היו
דלא פתחי לשם ממונה ויודאי נגע ע"י שרי אף על גב דליכא
לשם חלו עינ"א לשם אז לא וימיו קסה מהסורו פלימוס (דף נא) דלכא
מסוס דסבר כר"א דסבר ספק ביאה טעור אז משום ר' שמואל ביאה
(ט) פתחו חביתו טובה אומר דלכא דלמא דממונה פתח ובספק ביאה
לר"א (י) ולעיל שרי שמואל בזה"י טעמא אפילו לרבנן ופרש"י התם
אפילו לרבנן דלכא ספקא היא אבל הכו דלוי ביאה פלימוס ה
אלקך אף על גב דלכא למימר דלכא דלמא דממונה לר"א אלל אף
טובה דמוכחא מילתא דלשם ממון בלא ואלא מוכפ' דהוי כנובלס
דספק מגע הוא כיון דמוכחא מילתא לקולא כספק ביאה דמי ו
דרבנן מתעמין אפי' כספק ספקא דתנן כן שחאה יכול לרבות
לכנעא לכנעא בימות הגשמים דמייתי חלל ומיאו הוא דע"י סכל
ורבנן נהי כדנמואה מחמירי לעמואה אפי' כספק ספקא ישי וסך
ספיקות משום דמן דין אפילו בחדא ספיקא טעור דאוקמה אחוסי
אפי' בחדא ספיקא הוי לן למימר דטעור ור"א סבר אף לן כו אלל
אפילו כספק ספקא אל שרי אפילו לר"א דוקא ובזה"י עובדל דרש"י
דכספק ספקא שרי ור"א שרי אפילו כספיקא וחתה אלל מפרש ר"ת
ולוא דוקא ספק מגע קאמר דלדרכה ספק ביאה הוא דספק אלס
ספק מגע דספק ביאה דר"א הייט ספק ספיקא ויכי פריך ואל ספיקא
ישי וסך אסרי כספק ספיקא ייט לומר דכנעה דוכתי מדמה בנס'
דברסין רבי אלעזר דאי ר' אליעזר היכי בעי למימר כ"י בנחל
אלעזר א"ת לכו סוף פ"ק דנדה (דף נב.) דאין הלכה כר' אליעזר כסדר
רשויות וימיה דלמר כדנ' המוציא י"י (סנה דף פ.) ואלו חז"י
לאן דרך עליה לא נה בעי הכא ו"י אלל לרשות אחת אפילו דרשון
למשמעין דלס העביר חו"י ר' נתני גרונדה המונחת דמיכי אע"י
ואמר כ"י כנוס (דף קד.) כסב אומ אחת צטברא ואות אחת צטבור
חייב משתי רשויות פטור אל הולאי חז"י גרונדה משתי רשויות לרשות
רשויות חייב דממוס קצבא לר' כמחוסר מעשה דמי ור"י נראה ל
כשיכחו שמי אומות ואפי' רחוקות ו' מו אלל הכא סס המלכא ל

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

דורך הרבים. ט"ו אמה רוחב דרך היחיד (ה) ד' אמות ולא זו אף
זו קמתי: **שביל הרבים.** שהולכין שם רבים ברגליהן אבל דרך
הרבים מקום הילוך העגלות והסוסים. וכולה לא זו אף זו קמתי:
הקבוע כ"ן צימות החמה. ואפילו צימות הגשמים שאין רגילים

להלן בנקעה מהלכין שם שחין חרש
 חרשה לשם: **טומאה מאי** היא. מאי
 הפסק שחין בזהר לענין טומאה:
דפני כו. ואליבא דר"א הוא דשחין
 הפסק דמפסק ואח"כ: **ביום**
בגשמים. היא ר"ה לטומאה וספיקא
 טמא שזה חין מהלכין בזה בני אדם
 שלא לקלקל חרשה: **הלכתי למקום**
הלו. נכנסתי בנקעה זו: **וסכמים**
טמאים. דסוף סוף מה לי שדה
 אחת מה לי כ' שדות חדא ספיקא היא
 שמה הלך דזה הקבר והאכלי שמה לא
 הלך וספיקו טמא: **ספק ביאה טמור**.
 היכה דמספקא ליה אם נכנס בנאות
 זדה ואם תמלא לומר נכנס ספק
 בזה דהי מקום יס טומאה אם לא וספק
 ספיקא הוא וטמור אבל היכה דליכא

יחיד ושביל הרבים
 בין כימות החמה ובין
 זה מאי היא רתנ
 והגשמים וטומאה
 בכתו למקום הלז ואיני
 מקום ואם לאו ר"א
 י"שהיה ר"א אומר
 מנע טומאה ממו
 אמר אפילו לענין
 חצי גרוגרת לרשות
 והוציא חצי גרוגרת
 חייב בשני העלמות
 מר בזהעלם אחד
 ברשות

אלא ספק מגע דפשיטא ליה דנכנס בנאזה שדה אלא שספק לו
אם ענין בקבר אלא חזק ספקיה ורמיא ויטמא. והכלל לרבי
לא יצויר דא ממסיק מנה ולא כדנמיס ויטמאה בנאזה מהן וכן
יודע בנאזה מהן נכנס ספק ביאה הוא וטהור ואי ליכא אמת
בינמיס ספק מגע איכא ולא ספק ביאה דכולהו שדה אמת
פיה ויטמא: וקדישא בגמרא דלרבי אמר רבי יוחנן דוקא
ספק ויטמאה אבל לשבח לא הוי הפסק אי ממסיק מנה ולא
בין שני רה"ר והואיל חצי גבורת מנה ואחר כפי הוילא
חצי גבורת בשני חייב דלפלו לרבי יוסי דפטר כשי שריות
(ו) ואלו הנהר ממסיקן לשני שריות: במסכת שבת (ע"ב) מן המזליא
אוכלין חייב בגרורות דבשבת מלאכה מחשבת אסרה תורה (י"א ע"ב)
ולא חשיבה הולאת דבר (ו) חזון כפחות מגבורות: **בשפלות**
אחד חייב. שלא נודע לו בינמיס שהוא שנה ידיעה מחלקת:
גרמות

דשדרא רבא לעיל בענדא דפומבדיא דדוקא בפומבדיא הוא רב
 פומבדיא ואמרין (וחולין דף קה.) פומבדיא לויין אשוי אושפין
 ספק ספיקא פי' ספק גנבי עבדים ספק גנבי ישראל ואם חמתי
 רוב כו' ספקא דלמאי דהוה בעי לאוקומי רובא אליעזר דלקא דעתך
 רובא חדא ספיקא אם עבדים אם ישראלים משום דהוי ספק ביאה
 (ו) דלקין להנדרעא ושרייה ר"א וקאמר רב דימי לא ידענא אי
 דפולמוס ישראל יניהו ופירין ספק ביאה ספק מגע הוא ומשני ר' אלן
 ימי ואפי' דתלין אדעתא דלמנוחא והוי ס"ס אפי' לא אי שרי אלן
 גנבי נהדרעא לא הוי ידעי אם רוב עבדים או רוב ישראלים ושרי
 דע רבי אליעזר (ו) דשרא אם רוב ישראלים אם רוב עבדים
 ספיקא אם הוי רוב עבדים ושרי לרבי אליעזר כיון דפחות חבית
 סה לעיר בשעת הלמחא דקמי אלן ואלן מותרות וכלן כ"א על גבי
 הוה קא ה' לר"ת לשני הפירושים דנחמבט טהרות (פ"ה מ"ד) מוכח
 וספיקי ספיקות דרבי' טמא דרבי' טהור כי' ואפי' קמי
 דרש טעמא דר"א שרי אפי' בספיקא אחת דנמוכא (א) הסוגיא
 פירא ספק ספיקא ור"י מפרש דפסיגי דרנבן טעמא אפילו דנמא
 פירא מסוטה דטמא וא"כ מה לי חדא ספיקא מה לי מרי ספיקא דהא
 ידועו דדוקא חדא ספיקא טמא ואפי' שפיר יהוה דפולמוס דמשמע
 לא גרים ר"ת לא אשוי ההם כו' דלמאי גרסא משמע דמודו רבנן
 תולין רבנן בניהווא גרים והדר גרים ספק ביאה ספק מגע הוא
 רוב עבדים אם לא דלמאי ישראל יניהו אלן לקא ספיקא אחת קרי
 אחת היא ואפי' לר"א לא שרי בספיקא אחת וא"מ ומג' דלרבנן אפילו
 (ו) דומא דין נכך לתומרה דטהרות: **ר"ב** א"י"א פסדה. ור"א
 (ו) ור"ב דשמואל ורבי חייא כו' אליעזר כו' שמואל ור"א
 (ו) אלן דר' קרי בדמך טהרה היא: **הנהלמא** אחד חייב. אפילו בשמי
 דוגרת והניחא וחזר והואיל חיי גרוגרת והעבירה דרך עליה חייב מה
 ו' מו' ור' לומר דקא' בלא דרך עליה חייב ור' דנקט דרך עליה
 חייב מחזק קריבה לכו מחמור מעשה דמי גרסא ר"ת מנשוא אחת
 הדרביס פטור אלן לא ברשות אחת לקחה אפילו חלקה והואילא לשמי
 פירכא היא ללא דמי דהם שם המלחמה (ו) כחיה ומיזבחה נגמרה
 הוואה וכשהואיל לשמי רשויות אחת לא נגמרה והואיל עד יתקרבם:

אלן

מסורת הש"ס

(א) טהרות פ"ו (מ"ה) פסחים
י. ע"ז ע. (ב) ע"ז טהרות שם
מ"ד, (ג) שבת פ. כריתות ח.,
(ד) ג"ל נסתרה.

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones